

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

7. Deus amari vult super omnia, & ad id obligat unumquemque rationis
capacem sub gravi peccato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

sumat quàm hosti vitam eripiat, & è vestigio equum conscendit, iter ieiunus emetitur, & intelligens adversarium in foro esse, eò se confert sclopeto ad necem inferendam expedito instructus, & dum illum, oculos circumferens, investigat, nec reperit; casu fortuito Patrem Societatis in foro ad turbam confertam catechismum habentem videt, & ratus hostem fortè in illa multitudine esse, accedit: & Patrem tum de Dei in peccantes misericordiã differentem audit; compungitur, suam in odio proximi pertinaciam inculcat, divinam in se clementiam demiratur, plorat, & concione absolutã Patrem insecutus, ad pedes ejus provoluitur, & lacrymis perfusus confessione culpas eluit, iterumque vover se cibum non gustaturum etsi jam tri-duo non sumpisset, nisi cum inimico redisset in gratiam, votum illud frustra dissuadente Sacerdote: tandem hostem ob nescio quod debitũ in carcerem coniectum reperit, ad pedes ejus prostratus diuturni odij veniam petit, ac denique (quod perfectæ charitatis est) equum & arma divendit, & ducentarum librarum argenti pretio inde conflato, ære alieno, & carcere hominem liberat, hoc solum efflagitans, ut deinceps amici & fratris loco se habere velit.

26.

Non sum nescius hujusmodi

animorum commotiones, & igneos Amoris effectus usitatos non esse, & abundantiori divinæ gratiæ merito tribuendos: persisto tamen in mea sententia, non esse corroboratæ in malo consuetudinis tam insolitos firmosque rudentes, qui sancti Amoris potentissimã flammã Deo adjuvante non absumantur: compleri que illud Apostoli dictum, *ut ubi superabundavit iniquitas, superabundet & gratia*; Deumque ad referendas misericordiæ fores, & virtutibus omnibus Charitatis velut asseculis aditum hominis cor aperiendum, paratorem propensoremque esse, quàm homo ipse promptus sit ad desiderandum, & petendum.

CAPUT VII.

Deus amari vult super omnia, & ad id obligat unumquemque rationis capacem sub gravi peccato.

CERTUM est, neminem salutem Cæternam consequi posse, nisi mandata servet: *Si vis ad vitam ingredi, serva mandata*; ait Dei Filius: inter illa verò unum esse in duobus sacre Scripturæ locis expressum omnes legimus Deuteronomij & Matthæi, *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, ex tota ani-*

1.
Præceptum
de Charitate.

anima tua, ex tota mente tua, & ex omnibus viribus tuis. In quibus verbis si ad vocem, *Tota*, sæpius repetitam attendamus, quasi prohibeat vel minimam amoris nostri particulam in rem aliquam creatam extra Deum, diverti, tantum præcepti rigorem humanas vires excedere alicui videri possit; sed si verbum illud, ad majus pondus mandato conciliandum, congeminati censeamus, merito cum majori Doctorum numero pie nuntiabimus, hoc solum jubere Deum, ne quidquam aut plus quam ipsum, aut æquè ac ipsum, aut contra ejus voluntatem amemus, id quæ sub pœna perdendæ gratiæ, amicitia dissoluendæ.

2.
Intelligendum de appetitativis.

Postulat ergo Deus à nobis verbis istis amorem appetitativum, ut vocant, sive præferentiæ, qui quatuor modis exerceri potest. 1. Comparativè; ponendo ante oculos sigillatim omnia, quæ nostrum amorem conciliare sibi & innodare possunt; ut sunt, amici, parentes & propinqui, vita, bona fortunæ, pulchritudo, honores, voluptates; considerando præterea mala omnia, quæ terrorem possunt incurere; ut sunt, facultatum, amicorumve jactura, infamia, tormenta atrocissima, mors crudelitate horribilis, & ipsa pœnarum in Inferos acerbitas: quibus maturè & diligenter expensis statuit homo firmiter, omnium

Cujus primus modus per comparationem.

bonorum jacturam, & malorum acerbissima pati potius, quam Dei amicitia excidere: qui modus amoris nostri erga Deum perentandi etsi bonus est, non tamen suadendus omnibus; ad homines magnæ & corroboratæ virtutis spectant ista. Id meritò, fructuque singulari magni illi Heroës Anselmus, Edmundusque faciebant, dum dicerent; si ex una parte proponeretur apertus Inferni hiatus, ex alterâ Dei Opt. Max. offensa, potius se præcipites in illa immania supplicia ruitorios, quam gravem illam Deo per peccatum inferrent injuriam. Id actitabat fortissima scæmina B. Alix Lotharinga, quæ inter crebertima, & multorum annorum diaboli tentamenta, & ad peccandum illecebras, solebat dicere: *Damna me potius, mi Deus, quam ut huic maligno incentori consentiam.* Id generis hominibus permittenda est hujusmodi præliandi ratio; at alijs in virtute parum exercitatis nullo modo consecranda. Novit Deus singulorum vires, & non æqualia ab omnibus exposcit. Non solet cum pluribus eandem probandæ amicitia rationem inire, quam tenuit cum Abraham, cui filii immolationem imperavit, & modo quidem admirabili, & ad fortissimum animum de constantia deturbandum composito. 1. Præcipit, sit ipse & non alius qui fi-

E 3

lium

3.
Quæpro-

bata in
imperato
Abrahæ
sacrificio.

lium accipiat, in sciã matre, & quasi è sinu ejus avulsùm: *unigenitum* vocat, ut inde consideret, quantum detrimenti familia ex unigeniti morte capiat, quã totius posteritatis spes labefactari videbatur: addit, *quem diligis*, ut amorem paternum exsuscitet, videatque, quantum doloris rei tam amate amissio secum trahat: proprio nomine appellat *Isaac*, ita nuncupatum, quod esset futurus læticia & risus Patris. Montem aliquem assignat, sed non nominat, id ait facturum se postea: à loco ubi erat, distantem, eligit, ut toto itinere in tam severi mandati consideratione defixus haberet doloris simul & virtutis exercendæ materiam; duos Amores Divinum & Humanum velut singulari prælio inter se committit, in quo penes primum stetit *Victoria*: hoc enim Abraham incitatus tanto ardore demandatam filij exequebatur necem, ut repetitã nominis sui *Abraham Abraham* appellatione sistendus ictus fuerit: *ne*, ut ait Ambrosius, *una vox impetum ferientis revocare non possit*. Non ita agit cum homine infirmæ virtutis Divina Bonitas, mandatum ejus viribus attemperat, quod exemplis pluribus potest; sed supervacaneum esse judico ob eorum frequentiam & experientiam. Producamus potiùs nonnullos prætereà virorum eminentis sanctita-

tis actus Heroicos, qui in interiorum theatro productis in scenam malis plurimis, & velut cum Amore sancto commissis, victoriaque ab hoc obrenta hujusmodi velitationibus miros in charitate progressus fecere.

P. Joannes Hieronymus Sacerdos è Societate nostrã, vir ob virtutum ornamenta & conciones per Hispaniam cèlebris & apud Philippum secundum gratiosus, vespere plures horas orationi dare solitus fuit, in quã sapiùs Amorem sanctum ad luctam cum amore proprio provocabat, ibi instructã velut acie prodibant omnia mala huic infesta, & unum post aliud quàm horrificã poterant specie ad incutiendum metum se menti Meditantis repræsentabant, hærebantque velut in conspectu, donec paratum se ad illa perpetienda Deo offerret. Id quod cum die quodam ageret, & famem, sitim, morbos, carceres, & mortem ipsam, velut præsentia pro amore Dei subeunda volens lubensque acceptasset: subit postremò, velut inter ultimæ aciei triarios hæc cogitatio: Quid si te jam Inquisitio sacra accerferet, & de propositione hæretica in pulpitis prolata accusatum examinaret, & damneret? Hic hæsit, & ad Deum conversus ait: *Non hoc Domine*: cumque nihilominus videretur sibi minus liberaliter cum Deo

4.
Singularis
in P. Ioan.
Hieronymo.

5.
Nihil ex-
cipiens.

Deo agere, in hoc puncto; post aliquā cogitationū pugnam, cum Amori divino ulterius resistere non posset, tandem Deo setotum commisit, dicens: *Et hoc Domine.* Vix hæc verba protulerat, cum Apparitor fores pulsaret, ad Inquisitores vocat, à quibus jubetur abstinere à pulpito, donec de propositione hæreticā, quam dicebatur inter concionandum protulisse, planè se purgaret. Etiam accusatus est apud Romanum Pontificem de verbis contra supremæ Sedis auctoritatem temerè prolatis, Romanique accersitus, ut doctorum rationem redderet: in utroque Tribunali post longum examen innocens declaratus, & concionibus tum Romæ coram Pontifice, tum in Hispania deinceps cum majore quàm antea audientium applausu habitis clarior evasit, sed etiam Deo charior ob amoris divini per hanc rerum contrariarum varietatem, & in ijs tolerandis constantiam maxima incrementa.

6. Erunt fortassis qui hujus viri in meditationibus imitationem sibi proponant, sed sciant velim, aliud esse, prælium aliquod picturâ effingere, aliud in illo versari, quod excellenter ostendit Pater Jaspas Barzæus Belga in Indijs post S. Xaverium rerum benè gestarum magnitudine celeberrimus; qui homini Societatem am-

bienti, & ad acerbissima quæque toleranda paratum se offerenti in hæc verba respondit: *Dicis insuper in tuâ Epistolâ, quod me sequi cupias, ac mori mecum, si res ita ferat, in craticulâ affatus: iste fervor in genere desiderij magnus est, sed in opere quid futurum esset, ignoro: multum dissepit crux Christi in imaginatione depicta aut intellectu, ab ea quæ viva est martyrij tempore: pomaria & arbores suis onusta floribus, aut fructibus æstivo tempore multum placent, sed procellosa hiemis tempestas plus laboris adfert, cum sunt vel pastinanda, vel putanda: ita sunt res divine, quas quamdiu mundus admiratur, facile est amplecti, sed alieno tempore Christi crux admodum solet esse onerosa. Divorum tormenta, quæ nos æstimamus, sæpè accident; sed eadem ipsa coram tyrannis, sub quibus illi ea pertulerunt, essent sanè acerba. Eo quippe tempore urgent fames, sitis, contumelia, ignominia; nuditas, ludibria, inopia, verbera, & mors ipsa. Hactenus vir ille Apostolicus: qui suo discursu excellenter nos docet, posse mala, quæ amoris divini exercendi materiam præbent, duobus modis meditationi nostræ repræsentari. 1. Consolationibus cælestibus permixta, excepta hominum applausu, ac laureis æternis coronanda. 2. Obijci possunt animo omnibus istis solatijs & velut levamentis destituta, specie horridâ, ac naturâ formidabili, ijs omnibus ad-*

7.
Clemētis
Ancyrae.

junctis, quæ hominum mentibus horrorem solent incutere: atque hic posterior modus viris in virtute provectis, & animo ingenti præditis familiaris est; & in Amoris divini palæstrâ, ad augendos illius igniculos inter meditandum frequentius in usu. Jungunt se Clementi⁹, Episcopo Ancyrano in Galatia, eumque cum tyranno dicendi libertate & agendi constantiâ decertantem intuentur, & se vel illi socium, vel ejus loco constituunt. Proposuerat Diocletianus id impetrare ab hoc generoso athletâ, quod alij ante se frustra tentarant: itaque jussit primò produci in medium quæcumque ad emolliendos, & illiciendos animos mundus offerre solet & promittere; ut sunt magna auri argentiq̄ue congeries, litteræ patentes, quibus primi honores, & amplissimi per imperium Magistratus conferebantur, vestes sumptuosæ, & pixides gemmis pretiosis refertæ: ex altera verò parte exponi præcepit varia tormentorum instrumenta, ungulas ferreas, uncos, lectos, metalla, sartagine, carbonum congeriem, lebetes, cassides, craticulas, rotas, catenas, aliæque plurima torquendis martyribus excogitata fermenta, quæ spectantium animos solo aspectu horrore complebant. Hic Tyrannus ad Episcopum conversus vultu severo & blandienti,

8.
Qui frustra tentatus ad defectio-
nem,

digitoque in res illecebris plenas intento:

En, inquit, bona, quibus te Dii beabunt, si illos colere animum induxeris. Deinde disposita ad carnificinam instrumenta ostentans: Vides, ait vultu minaci, hunc tormentorum apparatus? his excruciaris, si mandatis meis morem gerere recuses. Sed animo imperterrito, vultuque exporrecto Episcopus contempsit omnia, & quàm bona illa Deo comparata nauci essent, & cruciatus, cum inferorum tormentis compositi, quàm nulli, & meræ maiorum imagines, ac terribilissima puerilia, paucis ostendit.

Quòd si tibi ad aciuendum amorem divinum, & præcepti de amando Deo super omnia implendi gratiâ, hunc primum meditandi modum inire in animum inducas; cave ne novo calore abreptus, ac generosi animi fretus audaciâ, tibi innixus altiùs, quàm par sit, te pennis præsumptionis efferas, tuoque lapsu novum nobis Petrum exhibeas, & alios de se præsumentes ruinâ tuâ erudias: diffide tibi infirmitatis tuæ conscius, & Dei præceptum amoris super omnia ingeminantis, bonitate potentiaque fultus, ac eius nisus auxilio, victoriam illo tecum pugnante te reportaturum spera; sed ad cæteros præcepti illius implendi modos accedamus.

dum

9.
Propositis
bonis.

10.
Et suppli-
ciji.

10. Secundus. Confusè.

2. Modū minus operosū accipe; Bonorū malorumque, quæ te ab amore Dei super omnia impedire possunt, multitudinem tibi in genere dumtaxat ante oculos pone, & non leviter aut præcipitanter, sed captato quasi cum animo tuo consilio, tandem pronuntia; te potiùs bonorum omnium jacturam facturum, & tormenta quælibet subiturum, quàm amicitia divina injuriam inferas, eamque graviter lædas.

11. Per abstractionem.

3. Modus magis obviuſ, & brevior hic est: si neque in particulari, neque in genere comparationem ullam instituas, sed tantum apud te firmiter statuas Deo placere, & nulla de causa ab ejus amicitia descēdere. 4. Denique si neque hanc apud te deliberationem de amando Deo facias, sed ita illum ames, ut si ista tibi in mentem veniret, sermō apud te statueres nunquam vel amore vel metu divina Majestatis obedientiam negare, & auctoritatem infringere.

12. Etiam sine actu positivo.

Atque his quatuor modis præcepto divino de amando Deo super omnia facies satis: Deum etiam propter se amabis: si enim propter aliud eum diligeres, tum illud aliud Deo anteferes, plurisque faceres, quia finis esset amoris tui ad quem cætera & Deum ipsum ejusque amorem referres: unde sequi meo judicio necesse est

amorem Dei super omnia, amoremque Dei propter ipsum irriter se connexa, ut unum ab altero divelli, separarique non possit.

Deducamus & hinc alia consequentia & consentanea superioribus: demusque primò aliquem ita animo dispositum, ut si Deum amanti merces æterna non esset præstituta, Deum non amaret, ille proculdubio lethali culpâ se obstringeret; neque enim amaret Deum super omnia, sed mercedem & lucrum suum Deo anteponeret: eodem culpæ lethalis nexu involveretur ille, qui re bene libratâ, ac ad rationis trutinam perpensâ, æternum hic vellet vivere; quia sic Dei fruitioni huius vitæ amorem præferret: hinc nollem patrocinari hac in parte viri nobilis præposteræ cupiditati, qui hortum suum cum altero obambulans, & ex pulcherrimo ejus aspectu maximâ voluptate perfusus, dixit: Si daretur optio, se libenter sortem suam cum araneæ (quæ telam suam eo loco affixerat, unde patebat in hortum undequaque prospectus) commutaturum, Deoque alterius vitæ beatitudinem relicturnum, dum perpetuò in terris horti sui pulcherrimâ contemplatione frueretur: obstrinxit se ille hoc desiderio culpâ lethali, quam continuò divina vindicta miserabiliter excepit; nam fallente pede de gradibus col-

13. Collectanea de amore graviter imperfecto.

14. Votum pia.

lapsus vitam, & unà cum illa illecebrosus horti sui conspectum amisit.

15.
Aliud.

Excusabimur ne ob simplicitatem, & ignorantiam, vorum rusticarum hominis indeliberatè conceptum, & minori prudentià pronuntiatum? Erat ille jam decrepitus, & lectulo affixus supremo morbo laborabat; cum visitatus à Parocho, & ab illo excitatus ad æternorum spem proximam, laborumque, in quibus vitã attriuerat, finem: petijt ab illo an nulla spes esset incundi cum Deo contractum aliquem, ut perennaret perpetuum in istis laboribus, Deoque Paradisum remitteret: tam in illo fides obtorpuerat, spes languebat, charitas refrixerat. Optaret S. Augustinus aliquando perentarem animos nostros, & nobiscum ita ratiocinaremur: Si Angelo in terras delegato Deus hominibus denuntiaret, ut qui vellent æternitatem in terris vivere, in unam partem secederent; qui verò pro cælo decertare, & ad illud aspirare cuperent, in aliam abirent, cui parti nos adjungeremus: si priori; jam è filiorum Dei numero & dignitate dejecti sumus, jam divini de amore præcepti prævaricatores culpã nos foedissimã obstrinximus. Deo nihil præponendum, omnia ejus amori possessionique postponenda: quæ ita intelligas velim, ut il-

lum peccati non damnes, qui Deum vel ob accepta ab illo beneficia, vel spe mercedis æternæ, vel suppliciorum metu diligit: habent illa suam honestatem: sed hoc amandi modo, præcepto amoris Dei super omnia non fit satis.

Sed nunc agamus de tempore, quo ad hoc amoris debitum persolvendum astringimur. Variæ sunt in hoc puncto Doctorum sententiæ; quas veriores sentio, producam.

Quicumque annos infantiles prætergressus ad eam pervenit judicij maturitatem, ut Deum finem suum ultimum esse, & amore super omnia dignum possit agnoscere, atque de hoc à Deo præceptum latum esse intelligat, & innatam inde sibi exercendi amoris obligationem clarè percipiat: tenetur meliori modo quo potest Deum amare super omnia: quòd si volens & prudens id omittat, lethalem offensam incurrit. Ita Doctorum plurimi sentiunt: cui etiam culpæ obnoxios nos censent, si certis casibus, quibus ad contritionis actum exercendum obligamur, & dum in tentatione odij contra Deum periclitari nos sentimus, si inquam tum amoris Dei super omnia subsidium non accersimus, officio nostro nos desesse arbitrantur, gravique culpã foedati. Nec deest unus aliquis è viris

t6.
Quando
obliget.

viris istis in Theologia palmari-
bus, qui pronuntiet, eum; qui toto
quinquennio, miserè amoris pro-
prio & rebus caducis immeritus
ex torpore & oscitantia ne unum
quidem amoris super omnia ac-
tum exerceat plusquam venialem
culpam admittere: quod ego in-
ficiari nolin ob nimiam in tam
rationabilis & amabilis præcepti
executione socordiam.

17.
Adhor-
tatio ad
charita-
tem.

Sed omnium in uno articulo
conspirantem sententiam audia-
mus & sequamur; is est articulus
mortis, in quo in illo amoris actu
super omnia producenda vires
omnes animi conferendas sen-
tiant: si enim aliquo tempore
Deus Opt. Max. pro omnium af-
fectionum scopo nobis est eligen-
dus, rebusque omnibus eius gra-
tia & amicitia præferenda, illud
profectò esse oportet, in quo ani-
mus à rebus omnibus creatis se-
parandus est, Deoque, à quo, ut
esset accepit, restituendus. Et
quamvis meritò aliquis timere
possit ne plurimi tum temporis
officio suo hac in parte desint, &
fatiscente jam corpore, animoque
ob multarum rerum imagines
consternato agrè videatur homo
tam arctæ obligationis & amando
Deo super omnia recordari: ego
tamen contra sentio, arbitrorque
hominem in illis quæ salutem æ-
ternam concernunt, tum sibi ma-
ximè præsentem esse, & Deo ube-

riori gratiâ suppetias afferente de-
bitum hunc amoris quatum oportet
persolvere: de quo Sanctam
Gettrudem certiore aliquando
fecit, Christus: cum enim pro
concione de amoris sancti obli-
gationibus differentem audisset
inter alia dicere, neminem aliquo
crimine graviori contaminatum,
& lecto defixum in illo ultimo vi-
tæ finientis articulo salutem con-
sequi posse, nisi peccatorum ex
amoris Dei super omnia impulsu
illum pœniteret, & eadem indu-
ctione ab illis abstinere propone-
ret, reputant illa apud se videri
multos ex hac vitâ decedere, quos
pœnarum timor ad pœnitentiam
potius, quàm amor impelleret: sed
hanc illi nubem continuò discus-
sit Deus, dicens: Ego se in illo su-
premo certamine, ijs qui sui ali-
quando piè, sancteque meminif-
sent, & opera nonnulla vitam
æternam promerentia fecissent,
se propiùs adesse & eorum animis
tam amabilem benignumque sese
exhibere, ut intimo cordis affe-
ctu, amoreque divino interiora
penetrante malè admissorum pœ-
nitentiâ ducantur, veniamque ac
salutem consequantur: quam meâ
in eo articulo gratificandi propen-
sionem velim ab electis meis ag-
nosci, depredicarique, ac dum de
beneficijs à me collatis universim
gratias agunt istius etiam benefi-
cij gratanter recordari.

18.
Amoris
merces
præsidia
ad bonam
mortem.

C A P. VIII.

Facilius esse, quàm communis fert opinio, implere præceptum amandi super omnia.

1.
Amor
Dei facilis
quibus.

Non hic ago de illo hominum genere, qui profanis amoribus irretiti & flagitiis cooperti longâ peccandi consuetudine omnem rerum divinarum sensum gustumque amiserint: neque enim inficiari possum, illos maximam in exercendo amore Dei super omnia difficultatem experiri: sed de illis loquor, qui meliorum rerum amore detinentur, virtuti student, & procurandæ salutis aliquam dant operam, qui etsi interdum gravi aliquâ culpâ se inquinant, continuo tamen resurgunt, & animo excolendo, Dei que præceptis executioni mandandis curam impendunt; illis dico amorem Dei super omnia auxiliante gratiâ, communi hominum opinione faciliorem esse.

2.
Ex parte
objecti.

Ac primò quidem ex parte objecti, in quod amore ferri oportet, nulla videtur esse difficultas: est enim Deus summè amabilis, & iis quæ amorem nostrum concitant, & conciliant, ut sunt pulchritudo, bonitas, cæteraque perfectiones, eumulatissimè instructus; atque ut facilè homini est

plumbo aurum, & pulchrum deformi an eponere; ita rebus omnibus creatis Deum præferre nullo modo difficile videri potest si auro proposito, inquit Chrysostomus, & lapidibus pretiosis dicerem: *Concupisce plumbum. dices: Quomodo possum?* Nam ut infantes videmus, qui manus habent pomis aut bellariis refertas, si aliquid amabilius, & quod magis delectet, offeratur, prioribus abjectis, ad hæc continuo manus extendere; ita hic fieri necesse est: quis enim nisi atheus, audeat in dubiû vocare Dei ejus super omnes res creatas excellentiam? quis tã vecors & hebes est, ut eum pluribus ad provocandum amorem illecebris, quàm cætera omnia abundare non judicet, hocque judicio voluntatem ad illum amandum, rebusque omnibus præferendum inducat? atque hoc est amor præferentiæ de cujus facilitate disputamus.

Amorem in voluntatis esse potestate nullus est qui inficietur, & meliora minus bonis ab illâ anteponi, nisi aliqua circumstantiæ obstant, aut offusa menti caligo impediatur, nemo est qui ambigat. *Ætas corporis non est in voluntate, ait S. Augustinus, nullus secundum carnem crescit, quando vult; sicut nullus quando vult nascitur: ubi nativitas in voluntate est, & incrementum in voluntate est. Nemo ex aqua & Spiritu sancto nascitur nisi volens: ergo si vult crescit,*

In cap. 3.
Act. Apost.
hom. 7.

3.
Ex parte
voluntatis.

In cap. 2.
Epist. S.
Joan.